

Міністерство освіти і науки України
Рівненський державний гуманітарний університет

МАТЕРІАЛИ
IX Міжнародної
науково-практичної конференції
студентів та молодих науковців
„НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО
ОЧИМА МОЛОДИХ”

Частина 2. Природничо-математичний,
суспільно-гуманітарний та економічний
напрями

18 травня 2016 року
м. Рівне

ББК 72
УДК 001+37+316.3
Н-34

**НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО ОЧИМА
МОЛОДИХ: Матеріали ІХ Міжнародної науково–
практичної конференції студентів та молодих
науковців. Частина 2. Природничо-математичний,
суспільно-гуманітарний та економічний напрями. -
Рівне: РВВ РДГУ.- 2016.- 153 с.**

Програмний комітет:

Постоловський Руслан Михайлович – кандидат історичних наук, професор, ректор РДГУ – **голова оргкомітету;**

Поніманська Тамара Іллівна – кандидат педагогічних наук, професор, проректор з наукової роботи РДГУ – **заступник голови оргкомітету;**

Батишкіна Юлія Валеріївна – кандидат технічних наук, доцент – **заступник голови оргкомітету;**

Войтович Ігор Станіславович – доктор педагогічних наук, професор;

Гон Максим Мойсейович – доктор політичних наук, професор;

Павелків Роман Володимирович – доктор психологічних наук, професор;

Петрівський Ярослав Борисович – доктор технічних наук, професор;

Сяський Андрій Олексійович – доктор технічних наук, професор;

Бабич Степанія Михайлівна – кандидат технічних наук, доцент;

Виткалов Сергій Володимирович – кандидат мистецтвознавства, доцент;

Воробйова Ірина Анатоліївна – кандидат педагогічних наук, доцент;

Галуха Любов Юріївна – кандидат історичних наук, доцент;

Дичківська Ілона Миколаївна – кандидат педагогічних наук, професор;

Мельник Віра Йосипівна – кандидат географічних наук, доцент;

Мороз Ігор Петрович – кандидат фізико-математичних наук, доцент;

Музичук Катерина Петрівна – кандидат технічних наук, доцент;

Павлова Наталія Степанівна – кандидат педагогічних наук, доцент;

Сілкова Галина Василівна – кандидат педагогічних наук, доцент;

Ставицька Олена Григорівна – кандидат психологічних наук, доцент;

Суржук Тетяна Борисівна – кандидат педагогічних наук, доцент;

Хижнякова Надія Олександрівна – кандидат економічних наук, доцент.

Рекомендовано до друку Вченою радою Рівненського державного гуманітарного університету (протокол №4 від 28.04.2016р.)

Список використаних джерел

1. Рудянин І.П. Участь греко-католицьких священиків у кооперативному русі на території Східної Галичини у другій половині XIX – на поч. XX ст. / І.П. Рудянин // *Історичні студії*. – 2010. – № 3 – С. 57–62.
2. Історія розвитку кооперації [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://koopvulkan.at.ua/index/0-5>. Дата доступу 01.05.2015.
3. Історія народного господарства та економічної думки України. 36. наук. праць. – Випуск 37–38. – Київ, 2005. – 368 с.
4. Баран В.Д. Економічна історія України: іст. – економ. дослідж. в 2 т. Т. 1 / В.Д. Баран, В.К. Баран, К.П. Бунтян; НАН України; Ін – т. історії України. – К.: Ніка центр. – 2011. – 695 с.
5. Історія українського селянства: Нариси в 2-х т. / НАН України; Інститут історії України / В.А. Смолій (відп.ред.). – К.: Наук. думка, 2006. – Т.1. – 632 с.
6. Лановик Б.Д. Економічна історія України та світу / Б.Д. Лановик. – К.: Вікар, 1999. – 737 с.

ОРГАНИ ПОЛІТИЧНОГО РОЗШУКУ В РОСІЙСЬКІЙ ІМПЕРІЇ У ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ XIX СТОЛІТТЯ*Кравчук В. В., магістрант***Сєверова О. В., доцент***Рівненський державний гуманітарний університет*

У середині XIX століття в Росії настала криза феодально-кріпосницького ладу. У країні склалася революційна ситуація, і царизм змушений був піти на проведення буржуазних реформ, найважливішою з яких була селянська 1861 р.

Скасування кріпосного права привело до ліквідації вотчинної поліції поміщиків. Ця обставина, а також посилення класової боротьби в країні, розвиток революційно-демократичного руху визначили необхідність створення більш розгалуженої (що охоплювала і сільські райони) і більш централізованої системи поліцейських органів.

У 1862 р. були видані «Тимчасові правила про устрій поліції», за якими передбачалося відкриття єдиних для міст і сільської місцевості повітових поліцейських управлінь, очолюваних справниками. Городничий з його канцелярією і земський справник з судом стали координувати свої дії. Повіти в поліцейському відношенні ділилися на стани, які очолювали станові пристави. Пізніше були введені посади поліцейських урядників, які надавали допомогу становим приставам.

Поліцейські урядники стежили за громадським порядком, боролися з «неподобством і непристойністю», не допускали «сходок і зборів» в публічних місцях [4, с. 97]. На урядників покладалися і обов'язки з надання допомоги політичній поліції. Вони повинні були спостерігати, «щоб не поширювалися на фабриках, заводах, в питних закладах зловмисні судження і чутки; щоб не розповсюджувалися за допомогою розсилки, роздачі, розкидання або яким-небудь іншим способом листки, книги, картини та інші вироби злочинного змісту» [4, с. 98]. Поліцейські урядники були зобов'язані негласно стежити за неблагонадійними і підозрілими особами.

При поліцейських управліннях створювалася поліцейська розшукова частина по «політичних справах». Управління поліцією перебувало в руках департаменту поліції Міністерства внутрішніх справ.

Істотні зміни відбулися в системі політичної поліції. У 1867 р. замість жандармських округів були створені жандармські управління в губерніях, а в деяких губерніях, наприклад в царстві Польському, були створені повітові жандармські управління. На залізницях були утворені залізничні жандармські управління. Загальна поліція була поставлена під контроль жандармських управлінь. У 1879-1880 рр. в Росії активізувалася діяльність народників. У відповідь царизм вжив заходів, спрямованих на посилення каральної політики. У лютому 1880 р. було створено Верховну розпорядчу комісію з охорони державного порядку і громадського спокою. Її головним завданням було об'єднання зусиль всіх жандармсько-поліцейських органів для боротьби з революційним рухом.

У серпні 1880 р. Верховна розпорядча комісія була ліквідована і був утворений Департамент державної поліції МВС (пізніше - Департамент поліції), який об'єднав загальну поліцію і III відділення. Цим була завершена централізація всього поліцейського апарату.

Департамент поліції мав широкі повноваження. Так, один з його підрозділів відповідав за: «організацію поліцейських установ по всій імперії»; створення монастирів, духовних товариств; розробку і здійснення заходів «щодо попередження та припинення явної спокуси, розпусти в поведінці і по припиненню пияцтва та жебрацтва»; порядок в трактирах і «питних закладах»; підготовку правил щодо паспортів та дотримання паспортного режиму (в тому числі іноземцями) [3, с. 307]. На Департамент поліції покладался обов'язок розробляти заходи «щодо врегулювання відносин між робітниками і фабрикантами», а також спостерігати за друкованим словом [3, с. 310].

Спеціальному підрозділу Департаменту поліції було доручено спостереження за політичними в'язнями, видача закордонних паспортів, розшук злочинців.

Один з підрозділів Департаменту поліції здійснював нагляд за ходом дізнань у справах про державні злочини і видав справами про «політичну неблагонадійність» [5, с. 14].

Загальне керівництво корпусом жандармів покладалося на міністра внутрішніх справ, який мав звання шефа жандармів. Командиром корпусу став заступник міністра внутрішніх справ.

На Департамент поліції покладалися такі обов'язки: попередження і припинення кримінальних злочинів, охорона громадської безпеки і порядку; боротьба з державними злочинами; охорона державних кордонів; видача іноземцям документів на проживання в Росії і вислання іноземців; підтримання протипожежної безпеки та нагляд за виробництвом, торгівлею та перевезенням вибухових речовин; дотримання паспортного режиму; нагляд за різними товариствами і клубами; видача дозволів на проведення публічних лекцій, виставок, з'їздів тощо.

Система органів політичної поліції була значно розширена. Замість восьми жандармських округів було створено 73 губернських жандармських управління, 22 жандармських управління залізницею, 23 міські, кінні та фортечні жандармські команди, 3 жандармських дивізіони (Петербурзький, Московський і Варшавський). Подекуди

були створені повітові жандармські управління. При деяких губернських управліннях існували прикордонні пункти. Значно збільшилися штати жандармерії і чисельність окремого корпусу жандармів.

У березні 1871 р. вийшов закон, згідно з яким дізнання у політичних справах передавалося жандармерії.

У 1878 р у відповідь на вбивство шефа жандармів М. Мезенцева був прийнятий закон «Про тимчасове підпорядкування справ про державні злочини і про деякі злочини проти посадових осіб віданню військового суду, встановленого для військового часу». Цей закон передавав у компетенцію військових судів не всі справи про державні злочини, а лише ті з них, які були пов'язані з «збройним опором владі» [2, с. 207]. У 1879 р. імператорським указом генерал-губернатори отримали право передавати до військового суду будь-яку справу по обвинуваченню в державному злочині.

У 1881 р. після замаху на Олександра II було видано «Положення про заходи щодо охорони державного порядку і громадського спокою». Ним передбачалася можливість оголошення режиму посиленої або надзвичайної охорони як в Російській імперії в цілому, так і в окремих її регіонах. Спочатку «Положення» повинно було діяти протягом трьох років. За пропозицією міністра внутрішніх справ «термін його дії регулярно продовжувався аж до лютого 1917 року» [4, с. 102]. Відповідно до «Положення» був створений орган позасудової розправи - Особлива нарада при міністрові внутрішніх справ, яка отримала широкі права на адміністративну висилку. З метою боротьби з революційним рухом висилка широко практикувалася і раніше, але «Положення 1881 року», значно спростило процедуру її застосування. Кількість адміністративно висланих за «політику» в 80-90-ті рр. поступово зростала. Умови перебування в адміністративній висилці визначалися «Положенням про поліцейський нагляд 1883 р.».

Введення режиму посиленої і надзвичайної охорони призвело до значного розширення повноважень місцевої адміністрації і поліцейських органів: вони могли закривати торговельні та промислові підприємства, забороняти друк і збори, заарештовувати, штрафувати, висилати «підозрілих» і «шкідливих» осіб в адміністративному порядку [5, с. 17].

Надзвичайні закони 1881 і 1892 рр. (останній - закон «Про військове становище», що дозволяв вводити режим воєнного стану в окремих місцевостях) давали право міністру внутрішніх справ, губернській і військовій владі передавати справи про будь-які тяжкі злочини на розгляд військових судів. В результаті більшість політичних процесів 80-90-х рр. ХІХ ст. проходило головним чином у військових судах.

Розвиток революційного руху в країні змусив царизм додатково створювати нові спеціальні таємні органи політичного розшуку, які використовували методи негласної діяльності, - Відділення по охороні порядку і громадської безпеки (так звані охоронні відділення, або охрнка). У 1880 р. зазначені відділення були утворені при канцелярії обер-поліцмейстера Москви і градоначальника Петербурга. Пізніше, особливо на початку ХХ ст., вони отримали більш широке поширення. Охоронні відділення не підпорядковувалися місцевим жандармським органам, діяли самостійно, підкоряючись тільки Департаменту поліції. Створювалися вони «для розроблення негласних та інших розшуків і розслідувань у справах про державні злочини з метою попередження і припинення останніх». В обов'язки охоронного відділення, як про це говорилося в інструкції, затвердженій Міністерством внутрішніх справ для петербурзької охрнки, входило: попередження страйків на заводах, фабриках і з'ясування причин, що викликали їх; вживання заходів щодо попередження демонстрацій, зібрань, зборів; спостереження за приїжджми в столицю; контроль за навчальними закладами столиці, клубами, товариствами, «прийняття негласних заходів щодо попередження і розслідування заворушень, сходок, демонстрацій, що виникають в навчальних закладах» [5, с. 21].

Головними кадрами охоронних відділень були агенти і філери. Маючи невеликий офіційний штат, охрнка широко використовувала таємних агентів зовнішнього спостереження, негласних агентів-інформаторів, провокаторів.

Основним завданням негласних агентів було проникнення в революційне середовище, і перш за все в різноманітні союзи і гуртки, а потім в робітничу соціал-демократичну партію.

У 1883 р. було затверджено «Положення про створення таємної поліції» на чолі з інспектором таємної поліції для організації політичного розшуку по всій Росії.

Охоронні відділення, діючи негласно, передавали зібрані ними матеріали в губернське жандармське управління, але з повідомлення і дозволу градоначальника або обер-поліцмейстера. Наявність контактів охрнки із загальною поліцією свідчило про прагнення встановити більш тісний організаційний зв'язок між загальною і політичною поліцією.

У віданні Департаменту поліції знаходився ще один спеціальний орган - Закордонна агентура Департаменту поліції.

Досвід створення закордонної агентури мали вже у ІІІ відділенні, при якому перебували чиновники з особливих доручень [1, с. 32]. Їх направляли за кордон для проведення агентурної діяльності. Створення системи закордонного політичного розшуку в Росії значно полегшувалося існуванням в 30-ті рр. ХІХ ст. Священного союзу. Ще у 1834 р. між Росією, Австрією і Пруссією було укладено угоду про взаємне співробітництво і збір відомостей про політичних емігрантів. ІІІ відділення намагалося використовувати в цьому відношенні досвід таємних служб інших країн.

До 1883 р. постійної агентури за кордоном Департамент поліції не мав. У тому ж році така агентура була створена і діяла до 1917 р. З її допомогою політична поліція Росії намагалася проникати в таємниці революційного руху і організувати провокації. Закордонна агентура контактувала зі спеціальними службами відповідних країн. Її створення було прямо пов'язане з активізацією революційного руху в Росії і створенням закордонних емігрантських революційних центрів.

Органи політичної поліції Росії продовжували і в цей період виконувати деякі функції контррозвідки.

Отже, у другій половині ХІХ ст. Росія мала ефективну розгалужену систему органів захисту державної безпеки. Російські правителі завжди поважали спецслужби. Вони стали професійнішими, про що свідчить їх взаємозв'язок з населенням, залучення інтелектуалів, використання наукових методів роботи, досягнень науки і техніки, в тому числі дактилоскопії і фотографії. Завдяки використанню численної таємної агентури в країні і за кордоном, добровільних помічників, охоронні відомств знали все, що відбувається. Вони впроваджували своїх

агентів в потенційно небезпечні кола, діяли на випередження, вивчали можливих супротивників. До негативних рис їх роботи можемо віднести використання провокацій - це могло привести до небезпечних антимонархічних виступів, а їх необхідно було запобігати. Спецслужби мали досвід великих політичних процесів, взаємодії з пресою, що допомагало в дискредитації можливих супротивників. Жандарми уважно вивчали друковану літературу, використовували доноси і чулки, виходячи з того, що і там можуть бути достовірні відомості. Органи безпеки були тісно пов'язані з правоохоронними органами, хоча іноді й змагалися з ними.

Список використаних джерел

1. Браче В.С. Закордонна агентура Департаменту поліції (1883 - 1917) / Браче В.С. – СПб.: Стомма – 2001. – 190 с.
2. Жандармы России. / сост. В.С. Измозик. – СПб.: Нева, 2002. – 638 с.
3. Лурье Ф.М. Полицейские и провокаторы: Политический сыск в России. 1649-1917. / Ф.М. Лурье. – СПб.: Час пик, 1992. – 413 с.
4. Оржеховский И.В. Самодержавие против революционной России (1826-1880). / И.В. Оржеховский. – М.: Мысль, 1982. – 475 с.
5. Перегудова З.І. Політичний розшук Росії (1880 - 1917) / З.І. Перегудова. – М.: Астрель – 2002. – 242 с.
6. Emsley C. Gendarmes and the State in Nineteenth-Century Europe. / C. Emsley. – Oxford: Oxford University Press, 1999. – 320 p.

КУЛЬТУРНАЯ ПОЛИТИКА СТРАН ЕВРОПЫ В НОВОЕ ВРЕМЯ

Кривошей Д.А., кандидат исторических наук, доцент

Институт истории НАН Беларуси

История культурной политики пока не стала предметом отдельного научного исследования. В контексте культурной политики культуру рассматривают исключительно в социологическом (функциональном) определении как регулятор человеческого поведения. Среди средств, при помощи которых реализуется культурная политика, выделяются социальные институты религии, искусства и науки. Именно они вместе с каналами распространения (образованием и массовыми коммуникациями) создают мощный комплекс, формирующий картину мира в массовом сознании [1, с. 70]. Для того, чтобы эффективно изучать культурную политику, необходимо учитывать изменения в социальной и культурной жизни общества, развитие философской и общественно-политической мысли, коммуникативно-информационного пространства. Анализом должны быть охвачены изменения во взглядах на место и роль государства в управлении светским обществом, аспекты становления и развития национализма как основы построения светского государства в Европе. На наш взгляд, значительные изменения происходили именно в Новое время, внутри которого можно выделить несколько периодов.

1) культурная политика конца XV - первой половины XVII в. В этот период происходит радикальная ломка традиционной народной культуры. Были запрещены волшебные пьесы и мистерии, народные сказания, праздничные религиозные фестивали и паломничества. Актеры и министры подвергались гонениям. Под запрет попали ярмарки, карнавалы, народные танцы, кукольные спектакли и народная религиозная драма. Уничтожались иконы и скульптуры, сжигались книги, вырубались Майские деревья [2, с. 240].

Происходит ломка идеологических взглядов на государство. После волны реформационных движений XVI в. в ряде стран Западной Европы закрепилась практика назначения королями высших духовных лиц протестантских церквей. А в некоторых немецких протестантских княжествах сами курфюрсты принимали на себя обязанности епископов. Как в протестантских, так и в католических странах происходило наступление на права духовенства [3, с. 131].

Печатная книга как новое средство коммуникации, позволила преодолеть локальность традиционных жизненных миров и "сегментарность" общественности. Постепенно публичная сфера развивалась в направлении политически ангажированного гражданского общества [4, с. 121]. Благодаря книгопечатанию реформаторы сумели донести до общества свои идеи. Издание ими переводов Библии на местные языки сильно повлияло на языки и литературы стран, где распространился протестантизм [2, с. 254]. Укрепление национальных языков соответствовала объективным требованиям в объединении территорий, созданию централизованных монархий Западной Европы.

С формированием абсолютистских государств распространяется идея национальной государственности. Генрих IV Бурбон (1589-1610) после долгих религиозных войн с Францией сформулировал далеко идущие планы политического, хозяйственного и культурного восстановления страны. Во время правления Людовика XIII появляются первые культурные институты, в задачи которых входит охрана культурного ортодоксии. Такую роль выполняли созданные Французская Академия (1635 г.) и Академия живописи и скульптуры (1642).

Реформация вдохновила светскую власть на то, чтобы в полной мере использовать предоставленные ей полномочия во всех сферах общественной и частной жизни [5, с. 50]. Параллельно с церковной цензурой возникает светская. Ряд ограничений и правил культурной жизни содержатся в разнообразных постановлениях городских властей и гильдий (братств). Это обосновывалось предотвращением безнравственности и политического неподчинения, защитой церкви [6, с. 72].

2) культурная политика второй половины XVII - 80-х годов XVIII в. С укреплением абсолютизма вопросам культуры уделяется все больше внимания. В отдельных странах наблюдается создание таких культурно-художественных институтов, как королевские музыкальные и драматические театры. Происходит формирование государственной системы управления ими, ликвидируются институты театрального самоуправления, начинает осуществляться контроль репертуарной политики. Нормой жизни государственного художественного учреждения становится отряд руководителей-чиновников (управляющие, администраторы, директора). Таким образом, родилась новая форма отношений, которая существует до настоящего времени.

Кроме королевских театров в этот период растет число стран, в которых основываются академии искусств. Их создание имело целью не только содействие пропаганде официального искусства, официально утвержденных идеалов и художественных ценностей. Королевские академии и театры поднимали авторитет художественной работы

ЗМІСТ

ПРИРОДНИЧО-МАТЕМАТИЧНИЙ НАПРЯМ

Молодий природодослідник

Адамів Ю. О., Белешко Д. Т. ФОРМУВАННЯ ПРИЙОМІВ РОЗУМОВИХ ДІЙ У СТУДЕНТІВ ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ І-ІІ РІВНІВ АКРЕДИТАЦІЇ ПРИ ПРОВЕДЕННІ ПОЗАКЛАСНОЇ РОБОТИ З МАТЕМАТИКИ.....	3
Антоненко С. Ю., Мороз І. П. МАТЕМАТИЧНЕ МОДЕЛЮВАННЯ ПРОЦЕСУ ПОШИРЕННЯ ЕЛЕКТРОМАГНІТНИХ ХВИЛЬ У ДІЕЛЕКТРИЧНІЙ ХВИЛЕВОДНІЙ СИСТЕМІ З КЕРУЮЧИМ ЕЛЕМЕНТОМ ...	5
Босак В.М., Стахів В.І. ОСОБЛИВОСТІ БУДОВИ, БІОЛОГІЇ ТА ЕКОЛОГІЇ СЛИМАКА ІСПАНСЬКОГО (ARION LUSITANICUS).....	6
Гук О.Г., Мислінчук В.О. ПРОПЕДЕВТИКА ВИВЧЕННЯ ФІЗИКИ В МОЛОДШІЙ ШКОЛІ, ЯК ОСНОВА ФОРМУВАННЯ В УЧНІВ ПРИРОДНИЧО-НАУКОВОЇ КАРТИНИ СВІТУ	7
Гуменюк Ю. Я., Крайчук О. В. РОЗВИТОК ТВОРЧИХ ЗДІБНОСТЕЙ УЧНІВ ШЛЯХОМ РОЗВ'ЯЗУВАННЯ НЕСТАНДАРТНИХ МАТЕМАТИЧНИХ ЗАДАЧ	13
Кирильчук О.С., Мислінчук В.О. ФОРМУВАННЯ В УЧНІВ ГРУНТОВНИХ ЗНАТЬ ПРО ЯВИЩЕ РЕЗОНАНСУ, ЯК ОСНОВА ВИВЧЕННЯ МЕХАНІЧНИХ КОЛИВАНЬ І ХВИЛЬ У ШКОЛІ	11
Козаченко І. А., Грицай Н. Б. ФІТОРІЗНОМАНІТТЯ ОКОЛИЦЬ СМТ. КЛЕСІВ САРНЕНСЬКОГО РАЙОНУ РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ.....	13
Лабенська Ю.М., Власюк А.П. ЯКІСНА ТЕОРІЯ РІЗНИЦЕВИХ РІВНЯНЬ	15
Левчук І.В., Мислінчук В.О. КЕЙС-МЕТОД, ЯК ФОРМА ІНТЕРАКТИВНОГО НАВЧАННЯ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ З ФІЗИКИ	15
Лисенко Н.А., Лико Д.В. АНАЛІЗ СТАНУ ПИТНОЇ ВОДИ РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ ЯК РИЗИКУ ДЛЯ ЗДОРОВ'Я НАСЕЛЕННЯ	17
Марценюк Г. М., Петрівський Я. Б. ЗАСТОСУВАННЯ СТЕПЕНЕВИХ РЯДІВ ДО КРАЙОВИХ ЗАДАЧ МАТЕМАТИЧНОЇ ФІЗИКИ	19
Мойсієвич Я. Р., Сапіліді Т. М. ЕЛЕМЕНТИ ДИФЕРЕНЦІАЛЬНОГО ЧИСЛЕННЯ ПРИ РОЗВ'ЯЗУВАННІ ШКІЛЬНИХ ОЛІМПІАДНИХ ЗАДАЧ	21
Пасько О.В., Ястремський С.В. ПАРАМЕТРИЧНІ РОЗРАХУНКОВІ ДОСЛІДЖЕННЯ АКУМУЛЯТОРНОЇ ПАЛИВНОЇ СИСТЕМИ З ЕЛЕКТРОКЕРОВАНОЮ ГІДРОПРИВІДНОЮ НАСОС-ФОРСУНКОЮ, УКОМПЛЕКТОВАНОЮ ВУЗЛОМ ЗАТРИМКИ	23
Різун В.С., Гаврилюк В.І. МАТЕМАТИЧНЕ МОДЕЛЮВАННЯ ФІЛЬТРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ В ПОРИСТИХ СЕРЕДОВИЩАХ ЗА НАЯВНОСТІ СЕРІЇ ВОДОЗАБОРІВ	25
Случик С. А., Кирилецька Г.М. ОСОБЛИВОСТІ ПРОВЕДЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ ПІДСУМКОВОЇ АТЕСТАЦІЇ І ЗОВНІШНЬОГО НЕЗАЛЕЖНОГО ОЦІНЮВАННЯ З МАТЕМАТИКИ В 2016 РОЦІ.....	25
Толочик І.І. СТАН ЯКОСТІ ПОВЕРХНЕВИХ ВОД РІЧКИ СТИР В РІВНЕНСЬКІЙ ОБЛАСТІ.....	27
Федорчук І. М., Гаврилюк В. І. КРАЙОВІ ЗАДАЧІ НА КОНФОРМНІ ВІДОБРАЖЕННЯ В ОБЛАСТЯХ З ВІЛЬНИМИ ДІЛЯНКАМИ МЕЖ	28
Шемедюк О.Л., Кривцов В.В. АСПЕКТИ ТЕОРІЇ ПОШИРЕННЯ ЕЛЕКТРОМАГНІТНИХ ХВИЛЬ У МЕТАМАТЕРІАЛАХ	28
Шостак І. В., Портухай О. І. АНАЛІЗ ПОКАЗНИКА ПОВОДЖЕННЯ З ВІДХОДАМИ ЯК СКЛАДОВОЇ ІНТЕГРАЛЬНОГО ІНДЕКСУ СТАЛОГО РОЗВИТКУ У РІВНЕНСЬКІЙ ОБЛАСТІ.....	29
Якимюк В.О., Ярошак С.В. КОМПЛЕКСНЕ МАТЕМАТИЧНЕ МОДЕЛЮВАННЯ НЕІЗОТЕРМІЧНОЇ БАГАТОФАЗНОЇ ФІЛЬТРАЦІЇ ПРИ ПЛОЩОВОМУ ЗАВОДНЕННІ ПЛАСТІВ.....	31

Молодий програміст

Trepachuk D.W., Artur Popko OPRAWOWANIE PROJEKTU CZASOPISMA Z UŻYCIEM NARZĘDZIA INDESIGN I QUARKXPRESS.....	33
Аніщенко В.Я., Шахрайчук М.І. МОДЕРНІЗАЦІЯ ВЕБ-САЙТУ ФАКУЛЬТЕТУ МАТЕМАТИКИ ТА ІНФОРМАТИКИ.....	34
Бойцов В.І., Ярошак С.В. МАТЕМАТИЧНЕ МОДЕЛЮВАННЯ ДВОФАЗНОЇ НЕІЗОТЕРМІЧНОЇ ФІЛЬТРАЦІЇ З ВИКОРИСТАННЯМ ТЕХНОЛОГІЇ ТЕРМОГРАВІТАЦІЙНОГО ДРЕНАЖУ	35
Власюк В. В., Гаврилюк В. І. МАТЕМАТИЧНЕ МОДЕЛЮВАННЯ ФІЛЬТРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ У ДРЕНАЖНИХ СИСТЕМАХ	36
Вознюк А. В., Сяський В.А. РОЗРОБКА МУЛЬТИПЛАТФОРМЕННОГО ТЕКСТОВОГО РЕДАКТОРА З ПІДТРИМКОЮ РАСТРОВОГО ГРАФІЧНОГО РЕЖИМУ.....	37
Гаврюсева Т.О., Гаврюсєв С.М. СТВОРЕННЯ ТА ВИКОРИСТАННЯ ПРОГРАМИ КОНТРОЛЮ ЧАСУ У НАВЧАННІ СТУДЕНТІВ ПРИ РОБОТІ З ПК	38
Кирик Т. А. ЕЛЕМЕНТИ СПОРТИВНОГО ПРОГРАМУВАННЯ НА ПРАКТИЧНИХ ЗАНЯТТЯХ З ПРОГРАМУВАННЯ.....	39
Кроха Ю. В., Соколовська О.П. ДОСЛІДЖЕННЯ ТА АВТОМАТИЗАЦІЯ АЛГОРИТМІВ ПОШУКУ МІНІМАЛЬНИХ ШЛЯХІВ У ГРАФАХ.....	40
Кузьмич В.В., Гаврюсєв С.М. РОЗРОБКА ШАБЛОНУ ВІЗИТКИ ФАКУЛЬТЕТУ МАТЕМАТИКИ ТА ІНФОРМАТИКИ РДГУ.....	40

Левандовська Я. А., Твердохліб І. А. ВИКОРИСТАННЯ БІБЛІОТЕКИ BOOTSTRAP ПРИ СТВОРЕННІ WEB-СТОРІНОК	41
Лозицька В. В., Вороницька В. М. РЕФАКТОРІНГ СТРУКТУРИ БАЗИ ДАНИХ	42
Мартинова А.Ю., Вороницька В. М. ПРОЕКТУВАННЯ БАЗ ДАНИХ ТА ЇХ РЕАЛІЗАЦІЯ НА T-SQL	44
Мокрик М.М., Шахрайчук М.І. ОБҐРУНТУВАННЯ НЕОБХІДНОСТІ РОЗРОБКИ АВТОМАТИЗОВАНОЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ СИСТЕМИ «ДЕКАНАТ»	45
Наумюк М.О., Ярошак С.В. ЗАСТОСУВАННЯ КОМПЛЕКСНОГО МЕТОДУ ГРАНИЧНИХ ЕЛЕМЕНТІВ ДО ДОСЛІДЖЕННЯ ФІЛЬТРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ	46
Небеснюк Ю.І, Рудик О.Ю. ВИКОРИСТАННЯ КОМП'ЮТЕРНИХ МОДЕЛЕЙ ТРИБОСИСТЕМ КОВЗАННЯ У РОЗРАХУНКАХ ДЕТАЛЕЙ АВТОМОБІЛЬНОЇ ТЕХНІКИ	47
Петрівський В.Я., Ярошак С.В. МАТЕМАТИЧНЕ МОДЕЛЮВАННЯ БАГАТОФАЗНОЇ ФІЛЬТРАЦІЇ В АНІЗОТРОПНИХ ГРУНТАХ	49
Савченко Б.Ю., Ярошак С.В. РОЗРОБКА GAME ENGINE З ВИКОРИСТАННЯМ DIRECTX ДЛЯ ІГОР ЖАНРУ FIRST PERSON SHOOTER	50
Сорокова С.О., Гаврилюк В.І. МАТЕМАТИЧНЕ МОДЕЛЮВАННЯ ФІЛЬТРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ У ДРЕНАЖНИХ СИСТЕМАХ ЗА НАЯВНОСТІ ВІЛЬНИХ МЕЖ	51
Тоюнда А.С., Вороницька В. М. РОЗПОДІЛЕНІ БАЗИ ДАНИХ	52
Фурсович Ю. Ю., Соколовська О. П. ДОСЛІДЖЕННЯ ТА АВТОМАТИЗАЦІЯ АЛГОРИТМІВ ПОШУКУ РОЗВ'ЯЗКІВ NP ПОВНИХ ЗАДАЧ НА ПРИКЛАДІ ЗАДАЧ КОМІВОЯЖЕРА	54

СУСПІЛЬНО-ГУМАНІТАРНИЙ НАПРЯМ

Молодий історик

Бахир Ю. Н., Тимофеев Р. В. УЧАСТИЕ ОБЩЕСТВА КРАСНОГО КРЕСТА БССР В МЕРОПРИЯТИЯХ ПО ПРЕОДОЛЕНИЮ ПОСЛЕДСТВИЙ АВАРИИ НА ЧЕРНОБЫЛЬСКОЙ АЭС	56
Дуляницький В. В., Северова О. В. ГЕОПОЛІТИЧНА СИТУАЦІЯ В СВІТІ ПІСЛЯ ЗАКІНЧЕННЯ «ХОЛОДНОЇ ВІЙНИ»	58
Іванус Г.В., Галуха Л.Ю. МОНОПОЛІЇ І КООПЕРАЦІЇ В СІЛЬСЬКОМУ ГОСПОДАРСТВІ ЗАХІДНОУКРАЇНСЬКИХ ЗЕМЕЛЬ У ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ ХІХ – ПОЧАТКУ ХХ СТ.	59
Кравчук В. В., Северова О. В. ОРГАНИ ПОЛІТИЧНОГО РОЗШУКУ В РОСІЙСЬКІЙ ІМПЕРІЇ У ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ ХІХ СТОЛІТТЯ	61
Кривошей Д.А. КУЛЬТУРНА ПОЛІТИКА СТРАН ЄВРОПИ В НОВОЕ ВРЕМЯ	63
Маларчук А.В., Галуха Л.Ю. ВПЛИВ СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНИХ ВИКЛИКІВ НА ТРАНСФОРМАЦІЇ ЄВАНГЕЛЬСЬКИХ ХРИСТІЯН-БАПТИСТІВ В УКРАЇНІ	65
Чумак Г. Б., Галуха Л.Ю. ПРОТЕСТАНТСЬКІ ГРОМАДИ ОСТРОГА	67

Молодий громадянин держави

Зброжек Д. Г. ВИКОРИСТАННЯ МЕТОДУ ПРОЕКТІВ З МЕТОЮ ФОРМУВАННЯ В УЧНІВ ГОТОВНОСТІ ДО ВИБОРУ ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	69
Конончук О. Г., Гон М. М. ЗАСТОСУВАННЯ ШКАЛИ БОґАРДУСА ДЛЯ ВИМІРЮВАННЯ РІВНЯ ЕТНОНАЦІОНАЛЬНОЇ ТОЛІРАНТНОСТІ	70
Петришина О. В., Кириленко О.М. ГЕНДЕРНА ДЕМОКРАТІЯ ЯК МЕТА ГЕНДЕРНИХ ПЕРЕТВОРЕНЬ В УКРАЇНСЬКОМУ СУСПІЛЬСТВІ	72
Шупінська В. Р., Шевчук О. А. ТЕРОРИЗМ – ПРОБЛЕМА СУЧАСНОСТІ	73

Молодий філолог

Silvia Bogdan ON CLASSROOM DISCOURSE	76
Silvia Bogdan ANALYSIS OF CLASSROOM DISCOURSE: A CASE STUDY	79
Angela Calaras ON PHRASEOLOGY AND PHRASEOLOGICAL UNITS CONTAINING FAUNA ELEMENTS	83
Angela Calaras ON CLASSIFICATION PRINCIPLES OF PHRASEOLOGICAL UNITS CONTAINING FAUNA ELEMENTS	84
Кінашук А. В., Шульжук Н. В. КОНЦЕПТУАЛЬНА ПРЕЗЕНТАЦІЯ НАЦІОНАЛЬНО-МОВНОЇ КАРТИНИ СВІТУ В УКРАЇНОМОВНИХ ПЕРЕКЛАДАХ ТРАГЕДІЇ В.ШЕКСПІРА «ГАМЛЕТ»	86
Кінашук А. В., Воробйова І. А. МОВЛЕНСВІ ПОРТРЕТИ ГЕРОЇВ ТРАГЕДІЇ «ГАМЛЕТ» В. ШЕКСПІРА: ГЕНДЕРНИЙ АСПЕКТ	88
Панасюк М. С., Захарчук З. О. ПРО ОСНОВНІ НАПРЯМКИ СЛОВНИКОВОЇ РОБОТИ НА УРОКАХ ЛІТЕРАТУРНОГО ЧИТАННЯ В ПОЧАТКОВИХ КЛАСАХ	90
Стреха Т. Н., Рублевская Е. А. ТЕМАТИЧЕСКОЕ РАЗНООБРАЗИЕ ТАБУ И ЭВФЕМИЗМОВ В КИТАЙСКОМ ЯЗЫКЕ	93
Шилан-Меркушева М.С., Фрідріх А.В. ОСОБЛИВОСТІ КОМПАРАТИВНИХ ФРАЗЕОЛОГІЧНИХ ОДИНИЦЬ СУЧАСНОЇ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ	94
Шостак О. О., Захарчук І. В. ТЕОРЕТИЧНИЙ ДИСКУРС ТРАВМИ В МІЖДИСЦИПЛІНАРНІЙ ПЕРСПЕКТИВІ 96	96

Молодий мистецтвознавець

Бойко А. М., Козак О. І. ВОКАЛЬНА ТВОРЧИСТЬ ОЛЕКСАНДРА ПОНОМАРЬОВА: ОСОБЛИВОСТІ ВИКОНАВСЬКОГО СТИЛЮ	99
Боровець О.О., Казначєєва Л.М. ДЖАЗОВА МУЗИКА ТА ЇЇ ВЗАЄМОДІЯ З ІНШИМИ ВИДАМИ МИСТЕЦТВА	100
Гаврилів Г.М., Голубець О.М. ЕВОЛЮЦІЯ ОРГАНІЗАЦІЙНИХ ФОРМ МИСТЕЦЬКИХ УГРУПУВАНЬ НА ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ У ХРОНОЛОГІЧНОМУ РОЗРІЗІ	102
Димченко С.С. РИТМ І ТЕМБР У ХУДОЖНІЙ МАЙСТЕРНОСТІ ДИРИГЕНТА	103
Дуняк Т.М., Сокальська О.В. УКРАЇНСЬКИЙ ІСТОРИКО-КУЛЬТУРНИЙ КОНТЕКСТ У НАЗВАХ ВУЛИЦЬ МІСТА ХЕРСОНА	104
Дьєрке Г.Г., Левкович Н.Я. ЕВОЛЮЦІЯ ЗАКАРПАТСЬКОЇ ХУДОЖНЬОЇ ШКОЛИ У РЕГІОНАЛЬНОМУ ІСТОРИКО-МИСТЕЦТВОЗНАВЧОМУ ДИСКУРСІ МЕЖІ ХХ – ХХІ СТ.	106
Малійчик В. С., Костюк Л. К. ВІДОМІ ПОСТАТІ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ ДОБИ ТОТАЛІТАРИЗМУ У РЕЦЕПЦІЯХ СЬОГОДЕННЯ	108
Мельничук М. С., Костюк Л. К. ДІЯЛЬНІСТЬ АМАТОРСЬКОГО ТЕАТРУ «КАЖАН» У КОНТЕКСТІ СУЧАСНИХ КУЛЬТУРНО-МИСТЕЦЬКИХ ПРАКТИК	109
Микула Е.Б., Левкович Н.Я. ГРАФІКА В'ЯЧЕСЛАВА ПРИХОДЬКА: ТЕМАТИЧНІ ТА СТИЛЬОВІ ОСОБЛИВОСТІ	110
Павлюк М. Ю., Костюк Л. К. ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ОБРАЗОТВОРЧОГО МИСТЕЦТВА РІВНЕНЩИНИ У ВИСВІТЛЕННІ ДОСЛІДЖЕННЯ Л. ЧУРІКОВОЇ	112
Радущинська К. В., Мосєвич Ю. О. ВИДАТНІ STREET ART ХУДОЖНИКИ ТА ЇХ ДІАЛОГ З ГРОМАДОЮ МІСТА	113
Семеняка Ю. В., Костюк Л. К. НАЦІОНАЛЬНО-КУЛЬТУРНИЙ РОЗВИТОК УКРАЇНСЬКИХ ЗЕМЕЛЬ ХVI-ХVII СТ. ТА ЙОГО ВІДОБРАЖЕННЯ У ВІТЧИЗНЯНІЙ ЛІТЕРАТУРІ: ПРОБЛЕМАТИКА ДІЯЛЬНОСТІ ПРАВОСЛАВНИХ БРАТСТВ	115
Сич Ю. В., Костюк Л. К. ДІЯЛЬНІСТЬ ЗАКЛАДІВ КУЛЬТУРИ КЛУБНОГО ТИПУ РОКИТНІВЩИНИ: КУЛЬТУРОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ	117
Сокальська О.В. РОЗВИТОК ТЕАТРАЛЬНОГО МИСТЕЦТВА НА ХЕРСОНЩИНІ ДОБИ НЕЗАЛЕЖНОСТІ ЗА МАТЕРІАЛАМИ ПЕРІОДИЧНОЇ ПРЕСИ	118
Чеплаков С. О., Костюк Л. К. УКРАЇНСЬКА КУЛЬТУРА І ВІЙНА: РЕАЛІЇ ТА ОСОБЛИВОСТІ МІФОТВОРЕННЯ	121

ЕКОНОМІЧНИЙ НАПРЯМ

Молодий економіст

Gumenyuk Y. Y., Stupnitska N. I. FACTORS INFLUENCING TO REDUCE THE POPULATION IN UKRAINE	123
Sofia Siaska A BUSINESS PLAN FOR ECOLOGICALLY FRIENDLY CLEANING SERVICE COMPANY "ECOCLEANING"	125
Брезніцька Л. В., Петрівський Я. Б. МОДЕЛЮВАННЯ ДИНАМІЧНИХ СИСТЕМ З ДИСКРЕТНИМ ЧАСОМ ...	125
Войтко А.С., Орлов О. Г. ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ФІНАНСОВОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ	126
Гоголь Т.В. ПІДТРИМКА ФІНАНСУВАННЯ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА ЗА РАХУНОК ВНУТРІШНЬОГО ІНВЕСТИВАННЯ	129
Гончарук Д.О., Димченко Н.С. РОЛЬ ТАЙМ-МЕНЕДЖМЕНТУ В УДОСКОНАЛЕННІ ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ МЕНЕДЖЕРА	130
Димченко Н.С. РОЛЬ САМОМЕНЕДЖМЕНТУ В УПРАВЛІНСЬКІЙ ДІЯЛЬНОСТІ	131
Драпата М.Б., Дейнега І.О. УПРАВЛІННЯ РЕКЛАМНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ТУРИСТИЧНОГО ПІДПРИЄМСТВА	132
Кравчук Д.Л., Волошин В.С. ПРОБЛЕМИ ОРГАНІЗАЦІЇ ІНФОРМАЦІЙНИХ ПОТОКІВ ПІДПРИЄМСТВ МАШИНОБУДІВНОЇ ГАЛУЗІ	134
Кравчук А.О., Дейнега І.О. ОСОБЛИВОСТІ ОЦІНЮВАННЯ КОНКУРЕНТОЗДАТНОСТІ БАНКІВСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ	135
Кравчук Л. В., Орлов О. Г. РІВЕНЬ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ	137
Мазуров С.А. ВІДРОДЖЕННЯ ВІЛЬНИХ ЕКОНОМІЧНИХ ЗОН - ОДИН З ШЛЯХІВ СПРИЯННЯ СТВОРЕННЮ ВИСОКОПРОДУКТИВНИХ РОБОЧИХ МІСЦЬ	139
Левчишин В.О., Самборський І.О. КОНЦЕПЦІЇ УПРАВЛІННЯ МАРКЕТИНГОВОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВА	140
Мішина Б.І., Хижнякова Н.О. УПРАВЛІННЯ ПРОЦЕСОМ НАДАННЯ ПОСЛУГ ПАТ «УКРТЕЛЕКОМ» В УМОВАХ КОНКУРЕНТНОГО СЕРЕДОВИЩА	141
Орлов О. Г. ВИРІШЕННЯ ПРОБЛЕМ РОЗВИТКУ РЕГІОНІВ УКРАЇНИ НА ОСНОВІ КОНЦЕПЦІЇ ЗБАЛАНСОВАНОГО РОЗВИТКУ	142
Паламарчук О. С., Юськів Б. М. ОЦІНКА ЕФЕКТИВНОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ В ІННОВАЦІЙНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ ПРОБЛЕМНИХ РЕГІОНІВ	145
Сяська О.В. ДОСЛІДЖЕННЯ ПРИЧИН ЗРОСТАННЯ ТАРИФІВ НА ПОСЛУГИ ВОДОПОСТАЧАННЯ	146
Фалат І. О., Нікшич С. М. ФОРМУВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ СТРАТЕГІЇ ПІДПРИЄМСТВА ТУРИСТИЧНОЇ ІНДУСТРІЇ З УРАХУВАННЯМ ПОКАЗНИКІВ ЙОГО РИЗИКОВАНOSTІ	148